

rep.nr 09/998

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

7e KAMER

**OPENBARE TERECHTZITTING VAN DERTIG APRIL TWEEDUIZEND
EN NEGEN.**

not. 580, 2°, Ger. W.

werkloosheidsuitkering

tegenspraak

definitief

In de zaak :

C **Francesca**, wonende te

appellante, die ter openbare terechtzitting wordt
vertegeweerdigd door meester V. Stroobants loco
meester B. Biesemans, advocaat te Brussel;

tegen :

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

geïntimeerde, die ter openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester P. Quadflieg loco
meester E. De Bock, advocaat te Vilvoorde.

* * *

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken :

-het op tegenspraak gewezen vonnis van de twintigste kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel, uitgesproken op 17 juli 2008 en ter kennis gebracht van de partijen op 25 juli 2008 bij gerechtsbrief van 24 juli 2008 overeenkomstig artikel 792, tweede lid, Ger. W.;

-het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 1 september 2008;

-de conclusies voor beide partijen;

-de voorgelegde stukken;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 12 maart 2009, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft op 19 maart 2009 zijn advies ter griffie neergelegd. Partijen konden tot 3 april 2009 een repliek op dat advies ter griffie neerleggen, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

* *
*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw C was uitkeringsgerechtigde werkloze sinds de maand augustus 1991. Op 15 december 2005 werd zij door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening verwittigd dat haar werkloosheid de toegelaten werkloosheidsduur, rekening houdend met haar leeftijd en geslacht, had overschreden. Mevrouw C tekende tegen deze verwittiging een administratief beroep aan bij de directeur van het werkloosheidsbureau. Zij beriep zich daarbij op haar gezinsinkomen. Dit beroep werd ongegrond verklaard bij beslissing van 5 april 2006.

2.

Bij verzoekschrift van 15 juni 2006 heeft mevrouw C beroep aangetekend tegen deze beslissing voor de arbeidsrechtbank. In haar verzoekschrift steunde mevrouw C zich op artikel 82 § 2, van de Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en met name op haar gebrekkige gezondheidstoestand. Ingevolge het ingestelde beroep heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening mevrouw C laten onderzoeken door een door haar aangestelde geneesheer die tot het besluit kwam dat

mevrouw C. een arbeidsongeschiktheid kende van 20 %.

3.

Bij het tussenvonnis van 26 november 2007 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel, vooraleer recht te doen ten gronde, een deskundige aangesteld. Deze had als opdracht na te gaan of mevrouw C. voldeed aan de medische voorwaarden gesteld door artikel 82, § 2 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering. Aan de deskundige werd enerzijds gevraagd of mevrouw C. een zeer beperkte arbeidsgeschiktheid vertoonde (ofwel een gedeeltelijke arbeidsgeschiktheid, gekenmerkt door een lichamelijke of mentale geschiktheid, lager dan de gewoonlijk eisen van het beroep (art.82 § 2, al. 1, 2° van het Koninklijk Besluit) en anderzijds of mevrouw C. een blijvende arbeidsongeschiktheid vertoonde van ten minste 33% (art.82 § 2, al. 4 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991).

In zijn verslag van 26 maart 2008 oordeelde de deskundige enerzijds dat mevrouw C. slechts functionele letsels met een zeer beperkte arbeidsongeschiktheid vertoonde en anderzijds dat mevrouw C. geen blijvende arbeidsongeschiktheid van minstens 33% had.

4.

Bij vonnis van 17 juli 2008, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 24 juli 2008, heeft de arbeidsrechtbank het beroep van mevrouw C. ongegrond verklaard.

Bij verzoekschrift van 1 september 2008 heeft mevrouw C. hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is regelmatig naar de vorm. Het is, rekening houdend met de bepaling van artikel 50, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, tijdig ingesteld.

III. BEOORDELING.

1.

Mevrouw C. voert in haar verzoekschrift in hoger beroep aan dat uit de loutere vaststelling dat zij niet minstens een 33% arbeidsongeschikt was, niet kan afgeleid worden dat haar verzoek ongegrond was. De arbeidsongeschiktheidsgraad van 33%, voorzien door artikel 82, § 2, al. 1, 4° is, volgens haar, slechts een arbeidsongeschiktheidsgraad waarbij de administratieve commissie

bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, het beroep ambtshalve gegrond verklaart. Volgens mevrouw C blijkt uit het deskundigenverslag dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 82, § 2, al. 2° van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991.

Mevrouw C betwist verder het vonnis van de eerste rechter in zoverre dit haar slechts het basisbedrag van de rechtsplegingvergoeding toekende en niet het maximumbedrag, zoals zij gevorderd had.

2.

Uit art. 82, § 2, al. 2° van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 blijkt dat de maatregel van schorsing wegens langdurige werkloosheid niet zal toegepast worden wanneer de werkloze blijf geeft van een zeer beperkte arbeidsgeschiktheid, of van een gedeeltelijke arbeidsgeschiktheid, die gekenmerkt wordt door een lichamelijke of mentale geschiktheid, lager dan de mogelijke eisen van zijn beroep.

Aan de deskundige werd gevraagd advies te geven over het bestaan van een dergelijke beperkte arbeidsgeschiktheid. In zijn conclusie stelt de deskundige dat mevrouw C vanaf 18 april 2006 functionele letsels met een zeer beperkte arbeidsongeschiktheid vertoonde of "een gedeeltelijke arbeidsgeschiktheid, gekenmerkt door een lichamelijke of mentale geschiktheid lager dan de mogelijke eisen van het beroep". Verder oordeelde de deskundige dat mevrouw C geen blijvende arbeidsongeschiktheid vertoonde van ten minste 33 %.

3.

Door de formulering van het deskundigenverslag kan enige twijfel ontstaan over de conclusie van de deskundige, met name door het feit dat deze niet rechtstreeks antwoordde op de vraag of mevrouw C beschikte over een zeer beperkte arbeidsgeschiktheid, maar omgekeerd stelde dat mevrouw C een zeer beperkte arbeidsongeschiktheid had.

De lezing van het deskundigenverslag laat echter weinig twijfel bestaan over de precieze draagwijdte van het verslag.

In zijn bespreking stelt de deskundige:

"Zoals al vermeld in het voorrapport is de schouderproblematiek oorzaak van een eerder beperkte handicap (betrokkene kan vlot haar beha in de rug vastmaken).

De actuele, niet evolutieve radicaire aantasting C5-C6, heeft geen duidelijke functionele weerslag.

Tenslotte vertoont betrokkene angststoornissen en dysthymiestoornissen,

die hoofdzakelijk uitgelokt zijn door socio-economische factoren waarvan de intensiteit bij patiënte nooit heeft geleid tot psychiatrische of psychologische behandeling."

Daaruit blijkt voldoende dat er, volgens de deskundige, bij mevrouw C. geen sprake is van een zeer beperkte arbeidsgeschiktheid, zoals vereist door art. 82 § 2, al. 1, 2° van het Koninklijk Besluit. De deskundige verwoordt dit echter in de conclusies van zijn verslag door te verwijzen naar een zeer beperkte arbeidsongeschiktheid, wat in feite op hetzelfde neerkomt. Door deze andere formulering komt de deskundige in zijn besluit echter in problemen met betrekking tot het tweede luik van art. 82 § 2, al. 2°, waar hij moet antwoorden op de vraag naar de mogelijkheid van een "gedeeltelijke arbeidsgeschiktheid, die gekenmerkt wordt door een lichamelijke of mentale geschiktheid, lager dan de gewoonlijke eisen van het beroep". Op basis van de volledige lezing van het deskundigenverslag is het echter duidelijk dat de deskundige van oordeel was negatief te moeten antwoorden op het geheel van de vragen gesteld door de arbeidsrechtbank en dat het geenszins zijn bedoeling was te zeggen dat mevrouw C. in een toestand verkeerde die gekenmerkt werd door een lichamelijke of mentale geschiktheid, lager dan de gewone eisen van het beroep. Geen enkel element uit het deskundigenverslag wijst daarop. Integendeel, de deskundige sluit alleen langdurig rechtstaand werk uit.

Er dient dan ook besloten te worden dat mevrouw C. niet aantoonde, noch op basis van het deskundigenverslag, noch op basis van andere elementen, dat zij voldoet aan de voorwaarde van artikel 82 § 2, al. 2° van het Koninklijk Besluit. Het hoger beroep, dat uitsluitend steunde op de medische criteria van artikel 82 §, 2 dient op deze grond afgewezen te worden terwijl, met de eerste rechter, dient vastgesteld te worden dat aan alle wettelijke voorwaarden voldaan was voor een schorsing wegens langdurige werkloosheid.

1.

Mevrouw C. is van oordeel dat de eerste rechter het maximum bedrag van rechtsplegingsvergoeding had dienen toe te kennen wegens het complexe karakter van de zaak. Het complexe karakter van de zaak bleek, volgens haar, hieruit dat een deskundigenonderzoek noodzakelijk was. Zij wijst er daarbij op dat, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat en het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007, een aanvullende rechtsplegingvergoeding kon bekomen worden voor een deskundigenonderzoek, zodanig dat de op dat ogenblik van toepassing zijnde rechtsplegingsvergoeding hoger was dan deze die volgde uit de toepassing van de nieuwe wettelijke bepalingen.

2.

Overeenkomstig artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals gewijzigd door de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat (art. 7), is de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijkgestelde partij. Deze bepaling geeft aan de Koning de bevoegdheid om het basis-, minimum- en maximumbedrag vast te stellen van de rechtsplegingsvergoeding, onder meer in functie van de aard van de zaak en de belangrijkheid van het geschil. Artikel 1022 bepaalt verder dat, op verzoek van één van de partijen, en op een met bijzondere redenen omklede beslissing, de rechter ofwel de vergoeding kan verminderen ofwel kan verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden.

Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met:

- de financiële draagkracht van de verliezende partij om het bedrag van de vergoeding te verminderen;
- de complexiteit van de zaak;
- de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijkgestelde partij;
- het kennelijk onredelijke karakter van de situatie.

3.

De wettelijke bepalingen geven aan de rechter geen criteria om te oordelen of een zaak als complex dient beschouwd te worden en aldus een aanleiding kan geven tot een verhoging van de rechtsplegingsvergoeding. De wet voorziet wel dat de rechter zijn beslissing met bijzondere redenen moet omkleden, wat enerzijds inhoudt dat de verhoging van de rechtsplegingsvergoeding uitzonderlijk is en anderzijds dat zij dient beoordeeld te worden in functie van de concrete elementen van iedere zaak. Vermits de toegekende rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat, dient bij de beoordeling van de complexiteit van de zaak enkel rekening gehouden te worden met het feit of deze complexiteit aanleiding gegeven heeft tot een grotere tussenkomst van de advocaat.

4.

De omstandigheid dat een deskundigenonderzoek noodzakelijk is om tot een beslissing te komen, kan een element vormen om te oordelen dat een zaak complex is, maar leidt niet noodzakelijk tot deze conclusie. Ieder dossier dient in concreto onderzocht te worden.

Uit het onderzoek van het dossier van de arbeidsrechtbank blijkt dat, na een uitstel op de inleidende zitting wegens de afwezigheid van de raadsman van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, op de tweede zitting, in akkoord tussen partijen en zonder dat besluiten uitgewisseld werden, tot de aanstelling van een deskundige werd overgegaan. Uit het uitgevoerde deskundigenonderzoek blijkt niet dat mevrouw C tijdens de expertise bijgestaan werd door haar raadsman. Na de ontvangst van de preliminaria werden ook geen opmerkingen geformuleerd door de raadsman van mevrouw C. Na de neerlegging van het deskundigenverslag heeft mevrouw C geen nieuwe conclusies neergelegd om het deskundig verslag te betwisten maar enkel een nota met betrekking tot de kosten.

In haar geheel genomen kan de zaak, zoals beoordeeld door de eerste rechter, moeilijk als een complexe betwisting beschouwd worden. Weliswaar maakte de aanstelling van een deskundige het noodzakelijk dat de zaak meer dan eens werd opgeroepen, maar dit wordt gecompenseerd door het feit dat geen besluiten dienden uitgewisseld te worden. Het is duidelijk dat in tal van andere zaken, waarin geen bijzondere onderzoeksmaatregel bevolen wordt, de tussenkomst van de advocaten belangrijker kan zijn dan in voorliggende zaak, hetzij omdat moet besloten worden over een complex feitelijk dossier, hetzij omdat dient besloten te worden over bijzondere juridische problemen die zich stellen.

De omstandigheid dat, in het kader van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007, de toegekende rechtsplegingsvergoeding in dit soort betwistingen in feite lager uitvalt dan de rechtsplegingsvergoeding die toegekend werd in het kader van het Koninklijk Besluit van 30 november 1970, is het gevolg van de keuze van de wetgever, die door het hof moet gerespecteerd worden.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekende op tegenspraak;

Gehoord in zijn mondeling eensluidend advies, de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en wijst mevrouw Comparato ervan af.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt overeenkomstig artikel 1017 alinea 2 van het
Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de
kosten van het hoger beroep, begroot op 145,48 €
rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

F. Kenis,	raadsheer, voorzitter;
J.-M. Boulogne,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever;
H. Silon,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider;
S. Van der hoeven,	griffier.

F. Kenis

S. Van der hoeven

H. Silon

J.-M. Boulogne

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van dertig april tweeduizend en negen van de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel door:

F. Kenis	raadsheer, voorzitter
----------	-----------------------

Bijgestaan door
S. Van der hoeven:

griffier.

F. Kenis

S. Van der hoeven